

Arrest

nr. 161 931 van 11 februari 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 8 februari 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 januari 2016.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 februari 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat M. VERBEKE en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnen gekomen op 1 februari 2015 en heeft zich een tweede keer vluchteling verklaard op 28 december 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker werd gehoord op 22 januari 2016.

1.3. Op 29 januari 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Deze beslissing werd 1 februari 2016 per drager betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U bent afkomstig uit Kumanovë (Macedonië) en u bezit de Macedonische nationaliteit. U bent van Albanese origine. Op 2 februari 2015 vroeg u voor het eerst asiel aan in België. U verklaarde dat uw jongere broer L.(...) (O.V. 8.190.005) om diverse redenen problemen had met de Macedonische autoriteiten en dat hij hiervoor tweemaal in de gevangenis werd opgesloten. Na het vertrek van uw broer en uw moeder S.(...) (O.V. 7.998.034) - die dezelfde maand nog door uw vader R.(...) (O.V. 7.998.034) gevolgd werden - naar België in december 2014 kwamen politieagenten naar uw woning op zoek naar L.(...). U en uw zussen L.(...) (O.V. 8.015.551) en S.(...) (O.V. 8.031.499) werden door de politie ondervraagd. De politie stuurde aan op uw betrokkenheid bij de feiten die L.(...) werden aangewezen. U ontkende dat u hier iets mee te maken had. De agenten toonden u een document waarop stond dat L.(...) op de rechtbank diende te verschijnen. Zowel uw paspoort als die van uw twee zussen werden ingehouden door de politie. Nadien begaf u zich tevergeefs samen met een advocaat naar het politiekantoor om uw paspoort terug te vragen. Ongeveer een week later stak u op illegale wijze de grens tussen Macedonië en Servië over en reisde u vervolgens verder naar België. Bij terugkeer naar Macedonië vreesde u de politie omdat zij uw paspoort afnam en omdat zij poogde u valse beschuldigingen ten laste te leggen. Inzake uw asielaanvraag werd door het Commissariaat-generaal een weigeringsbeslissing genomen voornamelijk omdat er geen geloof gehecht kon worden aan uw beweerde vluchtaanleiding en omdat u niet aangetoond had dat u en uw familieleden, in het bijzonder uw broer L.(...), bij terugkeer naar Macedonië een gegronde vrees voor vervolging of ernstige schade dienden te koesteren. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde deze weigeringsbeslissing. Na door de Belgische autoriteiten wegens illegaal verblijf te zijn opgepakt, diende u op 28 december 2015 in een gesloten centrum een tweede asielaanvraag in. U herhaalde de problemen van uw broer L.(...) met de Macedonische autoriteiten. Hij werd in totaal een drietal keer opgesloten. Waarom uw broer in de problemen kwam, wist u evenwel niet. Sinds 2012 verbleef u immers bij neven in Kosovo en keerde u niet meer naar Macedonië terug waardoor u slechts over weinig informatie beschikte. Bij uw tweede asielaanvraag voegde u hieraan nog toe dat u niet naar Macedonië kon terugkeren omdat u in de loop van 2014, voor het vertrek van uw broer L.(...) uit Macedonië, tot een gevangenisstraf van drie jaar werd veroordeeld in verband met uw betrokkenheid bij de problemen van L.(...). Ten gevolge van deze veroordeling werd u tijdens uw verblijf in België meermaals door de Macedonische politie gezocht. Verder stipte u aan dat u bij terugkeer naar Macedonië problemen riskeerde met M.(...) A.(...), een buurman, omdat u in de loop van 2013 of 2014 bij de Macedonische autoriteiten geen valse getuigenis in zijn voordeel had afgelegd. Daarnaast vreesde u bij terugkeer problemen met de familie van S.(...) S.(...), de ex-partner van uw zus S.(...) die intussen in de gevangenis verblijft. Ze scheidden enkele jaren geleden en S.(...) mocht hun dochter, die bij haar schoonbroer verblijft, niet meer zien. Daarop diende ze klacht in bij de politie. Toen de politie de broer van S.(...) ging zoeken, vernam deze het bestaan van de klacht en belde hij naar uw sinds december 2014 in België verblijvende vader R.(...) om hem te bedreigen. Tot slot gaf u aan dat uw woonplaats tijdens uw afwezigheid in voor u onbekende omstandigheden werd vernield waardoor u bij terugkeer geen verblijfplaats meer heeft. U legde in het kader van uw tweede asielaanvraag geen documenten neer.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw tweede asielaanvraag hebt uiteengezet. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw vorige asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat er geen geloof gehecht kon worden aan de door u beweerde vluchtaanleiding en omdat u niet aangetoond had dat u en uw familieleden, in het bijzonder uw broer L.(...), bij terugkeer naar Macedonië een gegronde vrees voor vervolging of ernstige schade dienden te koesteren. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde bij arrest deze weigeringsbeslissing en meer bepaald de ongeloofwaardigheid van de asielmotieven van u (en uw familieleden). Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens

aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Uw geloofwaardigheid komt bij uw tweede asielaanvraag zelfs nog verder op de helling te staan. Daar waar u bij uw eerste asielaanvraag beweerde in de weken voor uw asielaanvraag in België d.d. 2 februari 2015 met de Macedonische politie in aanraking te zijn gekomen en door haar te zijn ondervraagd waardoor uiteindelijk uw paspoort in beslag werd genomen (CGVS 1e AA, p. 9-11), verklaarde u bij uw tweede asielaanvraag uitdrukkelijk dat u sinds 2012 in Kosovo verbleef en dat u sindsdien niet meer naar Macedonië terugkeerde. Bijgevolg kan er geen enkel geloof meer gehecht worden aan uw beweerde problemen met de Macedonische politie even voor uw asielaanvraag in België. Hiermee geconfronteerd, zei u hoogstens dat u misschien nog illegaal naar Macedonië was teruggekeerd, dat u wel nog door de politie werd gezocht en dat u veroordeeld was (CGVS 2e AA, p. 10-11). Deze uitleg mist echter elke overtuigingskracht. Naast het feit dat u, zoals reeds vastgesteld, uitdrukkelijk verklaard had sinds 2012 niet meer naar Macedonië te zijn teruggekeerd, kan er aan uw beweerde veroordeling - u zou voor het vertrek van uw moeder samen met uw broer L.(...) in de loop van december 2014 (i.e. voor uw eerste asielaanvraag in België) door de Macedonische autoriteiten tot een celstraf van drie jaar veroordeeld zijn omwille van uw betrokkenheid bij de feiten die uw broer L.(...) werden aangewezen (CGVS 2e AA, p. 4-5) – geen enkel geloof gehecht worden. Het loutere feit dat u over deze veroordeling bij uw eerste asielaanvraag noch op het Commissariaat-generaal, noch in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen sprak ondermijnt de geloofwaardigheid ervan immers fundamenteel. Uw rechtvaardiging, met name dat u bij uw eerste asielaanvraag niet zou geweten hebben wat asiel was – u dacht dat het volstond om in het kader van uw asielpcedure documenten af te leveren (CGVS 2e AA, p. 5) –, houdt overigens totaal geen steek, aangezien u in het kader van uw eerste asielaanvraag na een gehoor van meerdere uren uitdrukkelijk verklaarde over al uw vluchtmotieven gesproken te hebben (CGVS 1e AA, p. 17). Bijgevolg kan evenmin geloof gehecht worden aan uw bewering dat de Macedonische politie u tijdens uw verblijf in België hierdoor meermaals kwam zoeken (CGVS 2e AA, p. 7).

Voorts kan er evenmin enig geloof gehecht worden aan uw bewering dat u vreesde bij terugkeer naar Macedonië in de problemen te zullen komen omdat u in de loop van 2013 of 2014 geweigerd had een valse getuigenis in het voordeel van M.(...) A.(...) af te leggen (CGVS 2e AA, p. 5-6). Ook over deze vrees sprak u immers in het kader van uw eerste asielaanvraag niet. U rechtvaardigde zich wederom door te wijzen op het feit dat u bij uw eerste asielaanvraag dacht dat het neerleggen van enkele documenten volstond (CGVS 2e AA, p. 6). Zoals hierboven reeds opgemerkt, raakt deze uitleg waarom u hierover niet eerder heeft gesproken kant noch wal.

Aan de in het kader van uw tweede asielaanvraag ingeroepen problemen met de familie van uw vroegere schoonbroer S.(...) S.(...) (de voormalige echtgenoot van uw zus S.(...)), en meer bepaald met diens broer die uw vader telefonisch bedreigd zou hebben (CGVS 2e AA, p. 7-9), kan er evenmin geloof gehecht worden. Vooreerst is het opmerkelijk dat uw vader, die volgens u nochtans rechtstreekse telefonische bedreigingen vanwege S.(...) broer zou ontvangen hebben, noch bij zijn eerste, noch bij zijn tweede asielaanvraag over zijn persoonlijke problemen met de familie S.(...) heeft gesproken: hij gaf enkel aan dat zijn dochter S.(...) met haar voormalige echtgenoot problemen had (CGVS vader, p. 1-24; verklaring DVZ vader 2e AA, vragen 15-20). Verder beweerde u dat u bij uw eerste asielaanvraag wel degelijk over uw problemen met de S.(...)'s had gesproken (CGVS 2e AA, p. 8), hetgeen manifest onjuist is: u sprak toen enkel over de moeilijkheden die uw zus S.(...) had in verband met het hoederecht over haar dochter (CGVS 1e AA, p. 6-7). Daarnaast sloop er een aanzienlijke tegenstrijdigheid in uw opeenvolgende verklaringen. Daar waar u aanvankelijk stelde dat uw vader zowel in Macedonië als in België door S.(...)s broer telefonisch werd bedreigd (CGVS 2e AA, p. 8), zei u even later dat uw vader voor het eerst werd bedreigd toen de politie na jullie klacht tegen S.(...)s broer naar hem op zoek besloot te gaan: toen verbleef uw vader al in België (CGVS 2e AA, p. 9). Hiermee geconfronteerd, zei u enkel dat uw zus S.(...) vanaf de scheiding problemen met de familie S.(...) kende (CGVS 2e AA, p. 9). Een afdoende uitleg voor deze substantiële tegenstrijdigheid gaf u evenwel niet. Voorts had u bijzonder gebrekkige informatie over deze problemen. Zo kende u zelfs niet eens de naam van uw vaders belager, i.e. S.(...)s broer, en had u niet de minste informatie over het aantal keren dat uw vader door die man werd bedreigd (CGVS 2e AA, p. 8). Dat uw vader u dit niet wilde zeggen, zoals u zich nog verdedigde (CGVS 2e AA, p. 8), is geenszins aannemelijk, aangezien hij u blijkbaar wel op de hoogte bracht van minstens één van de telefonische bedreigingen van S.(...)s broer. Nochtans kan redelijkerwijs van een asielzoeker verwacht worden dat hij zich spontaan en gedetailleerd informeert over die elementen die verband houden met zijn asielrelaas. Het geheel van bovenstaande bevindingen noopt er dan ook toe te besluiten dat er geen enkel geloof meer aan de door uw vader vanwege de familie S.(...) ontvangen bedreigingen gehecht kan worden.

Betreffende de door u beweerde vernieling van uw woning (CGVS 2e AA, p. 10), tot slot, stelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest in het kader van uw eerste asielaanvraag reeds vast dat de

loutere stelling dat er recent rellen hebben plaatsgevonden in Macedonië waarbij jullie huis zou zijn vernield, niet volstond om aan te tonen dat u en uw familieleden in jullie land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat jullie betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en jullie bleven hier in gebreke. U bracht in het kader van uw tweede asielaanvraag geen nieuwe elementen in dit verband aan, integendeel. Er kan bij uw tweede asielaanvraag immers danig getwijfeld worden aan de geloofwaardigheid van uw beweringen betreffende de vernieling van jullie woonplaats in Kumanovë tijdens uw verblijf in België. U had immers niet de minste informatie over de omstandigheden waarin uw woonplaats zou vernield zijn (CGVS 2e AA, 9-10). De loutere vaststelling dat u hierover geen informatie had ondergraaft de geloofwaardigheid ervan aanzienlijk.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

Gelet op voorgaande brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het Commissariaat-generaal over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst het CGVS er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande vastgesteld heeft dat inzake de verblijfsprocedures waarvoor DVZ verantwoordelijk is kan gesteld worden dat deze verblijfsprocedures allen werden afgewezen en er geen schending van artikel 3 EVRM werd aangetoond.

Bijgevolg dient dan ook besloten te worden dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet, aangezien u zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 en 74/9 bevindt of ter beschikking bent gesteld van de regering.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift uitdrukkelijk vermeldt dat hij beroep aantekent tegen de weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag en dat hij dit uitwerkt aan de hand van een aantal grieven waarin hij de motieven van de bestreden beslissing aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt en poogt te verklaren of te weerleggen. Derhalve blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker zich in deze beroept op de schending van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker betwist het oordeel van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als zou het verhaal inzake zijn veroordeling en de andere repressies elke overtuigingskracht en geloofwaardigheid missen aangezien dit tijdens de eerste asielaanvraag nooit aangehaald werd. Verzoeker benadrukt dat dit echter wel nieuwe elementen uitmaken, die in alle objectiviteit en zonder enige vooringenomenheid moeten beoordeeld worden. Hij betoogt dat algemeen geweten is dat het kennen van de wet en *a fortiori* de vreemdelingenwet en haar procedureregels absoluut geen evidentie is en al zeker niet voor derdelanders. Verzoeker meent dan ook dat hem niet kan verweten worden niet alle elementen even uitgebreid besproken te hebben. De problemen met zijn schoonfamilie haalde verzoeker tijdens zijn asielaanvraag wél reeds aan, doch minder uitgebreid. De toedracht van de vermeende tegenstrijdigheid inzake de bedreigingen die geuit werden ten aanzien van de vader is als volgt: er waren vanwege de 'aanslag op de eer' inderdaad reeds bedreigingen toen de vader nog in Macedonië verbleef. Deze werden versterkt nadat formeel klacht tegen de schoonfamilie was neergelegd. Inmiddels bevond zijn familie zich reeds in België, zodat de bedreigingen ook hier hun vervolg kenden, aldus verzoeker, die hier nog aan toevoegt dat het gelet op deze trauma's begrijpelijk is dat er verder nog zo weinig mogelijk over voormelde gebeurtenissen onderling gecommuniceerd werd binnen het gezin.

Verzoeker wijst er nog op dat de instanties conform de Europese rechtspraak bovendien rekening moeten houden met de kwetsbaarheid van de asielzoekers en hen het voordeel van de twijfel verlenen wanneer het gaat om de geloofwaardigheid van hun verklaringen en de vorgelegde documenten. Dit geldt in het bijzonder voor slachtoffers van een vernederende en onmenselijke behandeling. Van hen kan dan ook geen volledig coherent en gedetailleerd verhaal worden verwacht over de traumatiserende feiten die zij hebben ondergaan.

Verder stelt de Kwalificatierichtlijn eveneens dat daden van vervolging ook betrekking hebben op een samenstel van verschillende maatregelen, waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen. Zij nemen onder meer de vorm aan van:

- 1) lichamelijk of geestelijk geweld;
- 2) wettelijke, administratieve, politieke en/of gerechtelijke maatregelen die op zichzelf discriminerend zijn of op discriminerende wijze worden uitgevoerd;
- 3) onevenredige of discriminerende vervolging of bestraffing;
- 4) ontneming van de toegang tot rechtsmiddelen, waardoor een onevenredig zware of discriminerende straf wordt opgelegd;
- 5) vervolging of bestraffing wegens de weigering militaire dienst te vervullen tijdens een conflict, wanneer het vervullen van militaire dienst strafbare feiten of handelingen inhoudt;
- 6) daden van genderspecifieke of kindspecifieke aard.

Aangezien het Commissariaat aldus van oordeel was dat het door hem geschetste feitenrelaas niet afdoende is om binnen het toepassingsgebied van een vervolging in de zin van het Verdrag van Genève te vallen, stelt de Europese wetgever nochtans duidelijk dat een combinatie van bovenstaande maatregelen *de facto én de jure* aldus wél een gelijk(w)aardige draagwijdte en impact heeft, aldus verzoeker, die te dezen benadrukt dat hij wel degelijk meermaals werd blootgesteld aan discriminatoir geweld, waarbij ook op geestelijk vlak gaandeweg sporen van geweld ontstonden, zoals de blijvende angst voor persoonlijke vervolging, onzekerheid, schrik voor bijkomende trauma's... Zowel administratief als gerechtelijk werden op discriminerende wijze maatregelen genomen tegen hem, die uiteindelijk uitmondde in een onevenredige vervolging én bestraffing. De hangende sfeer van het gevoerde machtsspel van de politie en de vrees voor wraakacties van enkele corrupte Macedoniërs, zorgde ervoor dat ook de toegang tot rechtsmiddelen, waardoor een onevenredig zware straf werd opgelegd (verzoeker was immers onschuldig), *de facto* werd uitgehouden.

Tot slot betoogt verzoeker dat men onmogelijk naast het feit kan kijken dat, zelfs na het 'Akkoord van Ohrid' in 2001, de gevolgen van de conflicten tussen etnische Albanezen en het Macedonische regeringsleger zich nog lang hebben laten voelen en niet hebben kunnen verhinderen dat er zich een polarisatie tussen de diverse bevolkingsgroepen heeft voorgedaan. Tot op vandaag is de spanning tussen Albanezen en Macedoniërs nog steeds duidelijk voelbaar. Hoewel de etnische strekking van de agenten niet met zekerheid vast te stellen is en was, kan volgens verzoeker met een aan de zekerheid grenzende waarschijnlijkheid gesteld worden dat een sociaal element (ras of sociale groep) de oorzaak en spil geweest is van voormelde ernstige incidenten. Gelet op het feit dat hij, gezien zijn leeftijd toen, tijdens het formele conflict evenwel geen beduidende rol kon spelen, valt spijtig genoeg vast te stellen dat hij hier wel onterecht de gevolgen van dient te dragen. Nog steeds bieden de summierse bepalingen

in het Akkoord van Ohrid onvoldoende garanties voor een gelijkwaardige emancipatie van de etnische Albanezen.

Verzoeker besluit dat het Commissariaat-generaal met haar beslissing tot niet-inoverwegingneming blijkt geeft van een uiterst onbegripvolle eenzijdige kijk op de hele problematiek. Formeel mogen de Macedonische autoriteiten er dan wel op vooruitgegaan zijn, verdoken praktijken van repressie zullen uiteraard niet aan de nodige instanties gemeld worden. Uit diverse lokale berichtgevingen blijkt immers dat vergeldingen en terreur, zonder enige officiële reden, nog steeds een vaak voorkomende praktijk is, waarbij de politie als ongecontroleerde machtsinstantie ongestoord z'n gang blijft gaan.

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een schrijven van mevr. M. Vanderbruggen, geaccrediteerd medewerkster 'Jesuit Refugee Service' en krantenartikelen en persberichten inzake de etnische spanningsverhouding en repressies in Macedonië.

Ter terechtzitting legt verzoeker een aanvullende nota neer met een verklaring van hemzelf dat zijn documenten en foto's in verband met zijn asielaanvraag bij zijn familie liggen en een niet vertaald document, volgens verzoeker een vonnis die betrekking heeft op zijn zus.

2.3.1. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn tweede asielaanvraag vooreerst steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag heeft uiteengezet. In 's Raads arrest nr. 155 495 van 27 oktober 2015 werd inzake verzoeker eerste asielaanvraag (en deze van zijn familieleden) geoordeeld als volgt:

“1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de commissaris-generaal verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd, omdat eerste verzoekster geen vrees voor vervolging aannemelijk maakt ten aanzien van Servië, eerste verzoekster niet kan overtuigen dat het Macedonisch staatsburgerschap haar wordt ontzegd zij recht heeft op gezondheidszorg in Servië, haar verklaringen over de detentie van haar zoon L. in 2013 niet overeenkomen met die van haar echtgenoot (tweede verzoeker), geen geloof kan gehecht worden aan de verklaringen van haar kinderen L. en L. (derde en vierde verzoeker) aangaande hun directe vluchtaanleiding uit Macedonië, en haar verklaringen over haar zoon L. aangaande de handelwijze van de Macedonische autoriteiten moeilijk in overeenstemming te brengen zijn met de beschikbare informatie.

De Raad stelt vast dat verzoekers in voorliggend verzoekschrift er niet in slagen om de pertinente motieven van de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van hun vluchtmotieven, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekers toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter in gebreke blijven. Zij komen immers in wezen niet verder dan het op algemene wijze poneren van een vrees voor vervolging dan wel een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid of een reëel risico op het lijden van ernstige schade en het volharden in hun ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoekers dan ook allerminst vermogen de motieven van de bestreden beslissingen te ontkrachten.

In de mate verzoekers vooreerst een poging ondernemen om de vaststellingen in de verklaringen van derde en vierde verzoeker te weerleggen en tevens argumenten dat zij met de tegenstrijdigheden niet werden geconfronteerd, merkt de Raad op dat van asielzoekers die om dezelfde reden en op hetzelfde moment hun land van herkomst ontvluchten redelijkerwijs kan aangenomen worden dat zij coherente verklaringen afleggen. Zo mag aangenomen worden dat derde verzoeker precies kan stellen of de paspoorten in beslag werden genomen aan de grens dan wel thuis, en mag tevens aangenomen worden dat derde en vierde verzoekers coherente verklaringen afleggen over het feit of de politie al dan niet schade aanrichtte bij de huiszoeking (deuren insloeg, kleren op de grond – niets verplaatsten geen schade).

Waar wordt gesteld dat eerste verzoekster over geen enkel recht beschikt in Macedonië komen zij niet verder dan blote beweringen die de motivering dienaangaande niet ontkrachten. De motivering ten aanzien van de zoon L. en de houding van de Macedonische autoriteiten wordt niet weerlegt met de bewering dat de informatie sterk te nuanceren is en het citeren van onvertaalde stukken uit een rapport. Wat de situatie van de zoon L. betreft, stelt de Raad vast dat deze zoon de Macedonische nationaliteit

heeft, en uit de informatie blijkt dat de Macedonische autoriteiten/politie voor alle etnische groepen wettelijke mechanismen garandeert. Met blote beweringen over de zoon L. tonen verzoekers niet aan zij en L. een gegronde vrees voor vervolging dienen te koesteren of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico lopen van ernstige schade.”

(...)

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 11 september 2015, voeren verzoekende partijen aan dat zij, met uitzondering van eerste verzoekende partij, en de persoon in het dossier 174 931 één familie zijn die afkomstig zijn uit Macedonië. Ze wijzen op de recente rellen in Macedonië waarbij hun huis werd vernield. Voor het overige verwijzen verzoekende partijen naar het verzoekschrift..

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen geen concrete elementen bijbrengen die afbreuk doen aan de in de beschikking van 11 september 2015 opgenomen grond. Verzoekende partijen beperkt zich immers louter tot het verwijzen naar hun verzoekschrift en naar de algemene situatie in Macedonië, zonder dat ze daadwerkelijk hun opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleren. De loutere stelling dat er recent rellen hebben plaatsgevonden in Macedonië waarbij hun huis zou zijn vernield, volstaat niet om aan te tonen dat ze in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoekende partijen blijven hier in gebreke. De Raad wijst er op dat ze met dergelijk algemeen verweer dan ook in het geheel niet ingaat op voormelde in de beschikking aangevoerde grond.

Dat verzoekende partijen en de personen in het dossier 174 931 één familie zijn, doet aan voorgaande geen afbreuk.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg tonen verzoekende partijen niet aan dat ze redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat ze een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar hun land van herkomst.”

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgende asielaanvraag, de beslissing met betrekking tot de vorige asielaanvraag nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

2.3.2. Ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag heeft verzoeker bijkomende verklaringen afgelegd. Zo stelt hij dat hij niet naar Macedonië kan terugkeren omdat hij in de loop van 2014, voor het vertrek van zijn broer L. uit Macedonië, tot een gevangenisstraf van drie jaar werd veroordeeld in verband met zijn betrokkenheid bij de problemen van L.. Ten gevolge van deze veroordeling zou hij tijdens zijn verblijf in België meermaals door de Macedonische politie zijn gezocht. Verder haalt hij aan dat hij bij terugkeer naar Macedonië problemen riskeert met M. A., een buurman, omdat hij in de loop van 2013 of 2014 bij de Macedonische autoriteiten geen valse getuigenis in zijn voordeel had afgelegd. Daarnaast vreest hij bij terugkeer problemen met de familie van S.S., de ex-partner van zijn zus S. die intussen in de gevangenis verblijft. Ze scheidden enkele jaren geleden en S. mocht hun dochter, die bij haar schoonbroer verblijft, niet meer zien. Daarop diende ze klacht in bij de politie. Toen de politie de broer van S. ging zoeken, vernam deze het bestaan van de klacht en belde hij naar verzoekers sinds december 2014 in België verblijvende vader R. om hem te bedreigen. Tot slot geeft verzoeker aan dat zijn woonplaats tijdens zijn afwezigheid in voor hem onbekende omstandigheden werd vernield waardoor hij bij terugkeer geen verblijfplaats meer heeft.

Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: “Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de

Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

2.3.3.1. In zoverre verzoeker zich beroept op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag heeft uiteengezet, dient vooreerst te worden benadrukt dat niet kan worden ingezien om welke reden een herhaling van dezelfde ongeloofwaardige asielmotieven, zonder objectieve bewijzen, in een opeenvolgende asielaanvraag erop zou wijzen dat deze motieven wel degelijk geloofwaardig zouden zijn.

Daarnaast wijst de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen er terecht op dat verzoekers geloofwaardigheid bij zijn tweede asielaanvraag zelfs nog verder op de helling komt te staan: *“(…) Daar waar u bij uw eerste asielaanvraag beweerde in de weken voor uw asielaanvraag in België d.d. 2 februari 2015 met de Macedonische politie in aanraking te zijn gekomen en door haar te zijn ondervraagd waardoor uiteindelijk uw paspoort in beslag werd genomen (CGVS 1e AA, p. 9-11), verklaarde u bij uw tweede asielaanvraag uitdrukkelijk dat u sinds 2012 in Kosovo verbleef en dat u sindsdien niet meer naar Macedonië terugkeerde. Bijgevolg kan er geen enkel geloof meer gehecht worden aan uw beweerde problemen met de Macedonische politie even voor uw asielaanvraag in België. (…)”* Verzoeker geeft in voorliggend verzoekschrift niet de minste verklaring voor deze manifest tegenstrijdige verklaringen, die zijn geloofwaardigheid verder ondergraven. In het verzoekschrift beweert hij thans dat hij in 2014 kortstondig terugkeerde naar Macedonië in tegenstelling tot zijn verklaring tijdens het gehoor (gehoorverslag, p. 10-11).

2.3.3.2. Daarnaast wijst de Raad erop dat van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat en volledig mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit zijn land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure.

Verzoeker beweert thans dat hij voor het vertrek van zijn moeder samen met zijn broer L. in de loop van december 2014 (i.e. voor zijn eerste asielaanvraag in België) door de Macedonische autoriteiten tot een celstraf van drie jaar veroordeeld werd omwille van zijn betrokkenheid bij de feiten die zijn broer L. werden aangewreven. Verzoeker maakte echter bij zijn eerste asielaanvraag noch op het Commissariaat-generaal, noch in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op enig ogenblik

melding van deze veroordeling, nochtans een essentieel element in zijn asielrelaas, omissie welke de geloofwaardigheid ervan op fundamentele wijze ondermijnt. Waar verzoeker te dezen opwerpt dat algemeen geweten is dat het kennen van de wet en *a fortiori* de vreemdelingenwet en haar procedureregels absoluut geen evidentie is en al zeker niet voor derdelanders, en hij dan ook meent dat hem niet kan verweten worden niet alle elementen even uitgebreid besproken te hebben, kan hij bezwaarlijk ernstig worden genomen. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker tijdens zijn eerste asielaanvraag, waar hij overigens werd bijgestaan door een advocaat, ruimschoots de mogelijkheid heeft gekregen om de redenen die hem ertoe zouden hebben gebracht zijn land van herkomst te verlaten toe te lichten, en dit zowel voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als in het kader van zijn beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Hetzelfde geldt voor verzoekers familieleden. Er kan dan ook in alle redelijkheid worden verwacht dat verzoeker bij het uiteenzetten van zijn asielmotieven een veroordeling tot een celstraf van drie jaar zou vermelden zo deze op enige waarheid zou berusten. Hiervoor is geen kennis van de vreemdelingenwet vereist. Verzoeker brengt overigens niet het minste begin van bewijs bij van deze beweerde veroordeling. Zijn loutere blote beweringen kunnen, de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn beweerde problemen met de Macedonische politie mede indachtig, niet volstaan om deze veroordeling aannemelijk te maken. Aangezien om voormelde redenen de door verzoeker voorgehouden veroordeling ongeloofwaardig moet worden geacht, kan evenmin geloof worden gehecht aan zijn bewering dat de Macedonische politie hem tijdens zijn verblijf in België hierdoor meermaals kwam zoeken.

Evenmin kan enig geloof gehecht worden aan verzoekers bewering dat hij vreest bij terugkeer naar Macedonië in de problemen te zullen komen omdat hij in de loop van 2013 of 2014 geweigerd had een valse getuigenis in het voordeel van zijn buurman M. A. af te leggen. Ook over deze vrees sprak verzoeker immers in het kader van zijn eerste asielaanvraag niet. Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, verklaarde hij nochtans uitdrukkelijk over al zijn vluchtmotieven gesproken te hebben. Zijn blote beweringen in het kader van huidige asielaanvraag kunnen dan ook allerminst overtuigen.

2.3.3.3. Daarnaast oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat evenmin geloof kan worden gehecht aan de in het kader van onderhavige asielaanvraag ingeroepen problemen met de familie van verzoekers vroegere schoonbroer S.S. (de voormalige echtgenoot van zijn zus S.), en meer bepaald met diens broer die verzoekers vader telefonisch zou bedreigd hebben. Zo wordt in de bestreden beslissing terecht aangehaald als volgt: *“Vooreerst is het opmerkelijk dat uw vader, die volgens u nochtans rechtstreekse telefonische bedreigingen vanwege S.(...) broer zou ontvangen hebben, noch bij zijn eerste, noch bij zijn tweede asielaanvraag over zijn persoonlijke problemen met de familie S.(...) heeft gesproken: hij gaf enkel aan dat zijn dochter S.(...) met haar voormalige echtgenoot problemen had (CGVS vader, p. 1-24; verklaring DVZ vader 2e AA, vragen 15-20). Verder beweerde u dat u bij uw eerste asielaanvraag wel degelijk over uw problemen met de S.(...)’s had gesproken (CGVS 2e AA, p. 8), hetgeen manifest onjuist is: u sprak toen enkel over de moeilijkheden die uw zus S.(...) had in verband met het hoederecht over haar dochter (CGVS 1e AA, p. 6-7).”*, vaststellingen welke in voorliggend verzoekschrift op generlei wijze worden ontkracht.

Voorts wijst de commissaris-generaal op een wezenlijke tegenstrijdigheid in verzoekers opeenvolgende verklaringen: *“Daar waar u aanvankelijk stelde dat uw vader zowel in Macedonië als in België door S.(...)’s broer telefonisch werd bedreigd (CGVS 2e AA, p. 8), zei u even later dat uw vader voor het eerst werd bedreigd toen de politie na jullie klacht tegen S.(...)’s broer naar hem op zoek besloot te gaan: toen verbleef uw vader al in België (CGVS 2e AA, p. 9). Hiermee geconfronteerd, zei u enkel dat uw zus S.(...) vanaf de scheiding problemen met de familie S.(...) kende (CGVS 2e AA, p. 9). Een afdoende uitleg voor deze substantiële tegenstrijdigheid gaf u evenwel niet.”* Verzoeker werpt te dezen op dat er vanwege de 'aanslag op de eer' inderdaad reeds bedreigingen waren toen zijn vader nog in Macedonië verbleef. Deze werden versterkt nadat formeel klacht tegen de schoonfamilie was neergelegd. Inmiddels bevond zijn familie zich reeds in België, zodat de bedreigingen ook hier hun vervolg kenden. Met dergelijk verweer komt verzoeker echter in wezen niet verder dan het louter vasthouden aan één versie van de tegenstrijdige verklaringen, wat onvoldoende is om de tegenstrijdigheden te herstellen. De bevestiging van een eerder afgelegde verklaring en het bijgevolg impliciet ontkennen van een andere afgelegde verklaring is immers geen ernstig verweer om de in de bestreden beslissing vastgestelde incoherenties te vergoelijken.

Met het betoog dat het, gelet op deze trauma's, begrijpelijk is dat er verder nog zo weinig mogelijk over voormelde gebeurtenissen onderling gecommuniceerd werd binnen het gezin, slaagt verzoeker er

voorts niet in afbreuk te doen aan de pertinente overwegingen waar de commissaris-generaal uiteenzet als volgt: *“Voorts had u bijzonder gebrekkige informatie over deze problemen. Zo kende u zelfs niet eens de naam van uw vaders belager, i.e. S.(...)s broer, en had u niet de minste informatie over het aantal keren dat uw vader door die man werd bedreigd (CGVS 2e AA, p. 8). Dat uw vader u dit niet wilde zeggen, zoals u zich nog verdedigde (CGVS 2e AA, p. 8), is geenszins aannemelijk, aangezien hij u blijkbaar wel op de hoogte bracht van minstens één van de telefonische bedreigingen van S.(...)s broer. Nochtans kan redelijkerwijs van een asielzoeker verwacht worden dat hij zich spontaan en gedetailleerd informeert over die elementen die verband houden met zijn asielrelaas.”*

De Raad treedt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook bij in diens oordeel dat het geheel van bovenstaande bevindingen er toe noopt te besluiten dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoekers vader vanwege de familie S. ontvangen bedreigingen.

Waar verzoeker nog opwerpt dat rekening moet worden gehouden met zijn kwetsbaarheid, zoals blijkt uit stuk 3 toegevoegd aan het verzoekschrift, en dat hem aldus het voordeel van de twijfel moet worden verleend, stelt de Raad vast dat verzoeker te dezen verwijst naar een schrijven van mevr. M. Vanderbruggen, geaccrediteerd medewerkster van 'Jesuit Refugee Service'. Daargelaten de vaststelling dat de briefschrijfster geen specialiste ter zake betreft, zoals zij ook zelf stelt, dient te worden vastgesteld dat het verslag betrekking heeft op verzoekers minderjarige broer L. zodat verzoeker hier bezwaarlijk kan op steunen ter staving van zijn bewering als zou van hem geen volledig coherent en gedetailleerd verhaal kunnen worden verwacht over de traumatiserende feiten die hij heeft ondergaan. De Raad stelt vast dat verzoeker tot op heden geen enkel medisch attest heeft neergelegd waaruit een problematische psychologische toestand zou kunnen worden afgeleid. Hij toont dan ook op generlei wijze aan dat hij niet in staat zou zijn geweest om volwaardige verklaringen af te leggen. Uit de gehoorverslagen blijkt overigens dat de gehoren tijdens verzoekers opeenvolgende asielaanvragen op normale wijze zijn geschied en hieruit kunnen geen problemen worden afgeleid. De Raad wijst er in dit verband nog op dat elke asielzoeker in zekere mate onder psychische druk staat wegens de ervaringen die hij heeft meegemaakt, maar toch kan van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn veiligheid en zijn leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, verwacht worden dat hij bij machte is om een juist, precies en waarheidsgetrouw vluchtrelaas weer te geven en dat hij nauwkeurige, volledige, coherente en geloofwaardige verklaringen aflegt omtrent de redenen die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten, ook al hebben deze gebeurtenissen een zware indruk nagelaten, *quod non in casu*.

2.3.3.4. Tot slot stelt de Raad vast dat verzoeker geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de beweerde vernieling van zijn woning. Deze motieven blijven derhalve onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.3.5. Voor het overige beperkt verzoeker zich tot het op algemene wijze poneren van een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade, het volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden asielmotieven en het uiten van blote beweringen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook allerminst vermag overtuigende elementen bij te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Waar verzoeker nog betoogt dat hij behoort tot een specifieke sociale groep en hij in dit verband verwijst naar de stukken 4 en 5 toegevoegd aan het verzoekschrift, benadrukt de Raad dat het desgevallend behoren tot een bepaalde sociale groep er niet automatisch op wijst dat de asielzoeker wordt vervolgd. De asielzoeker moet immers een gegronde vrees voor vervolging aantonen in de vluchtelingenrechtelijke zin, waar verzoeker gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielmotieven in gebreke blijft. Ook de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Macedonië, kan te dezen niet volstaan. Bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging, zoals *in casu*, is het desgevallend behoren tot een bepaalde groep irrelevant.

2.3.3.6. De verklaring van verzoeker die hij ter terechtzitting neerlegt doet geen afbreuk aan het voorgaande. Het niet-vertaald stuk wordt niet in overweging genomen vermits de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud van het, volgens verzoeker, vonnis, dat overigens betrekking zou hebben op zijn zus.

2.3.3.6. Gelet op het geheel van wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf februari tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS